

Esén:

Na gribu.

Bršljan ovija stene grada,
 dvorane prazne so in polodprte,
 vsa okna, duri vse so noč in dan odprte,
 več ne boji se stolp napada.

Spomladi stara češnja, nekdam belozala,
 kot žalost tam na grajskem ortu je cvetela.
 Burja ji je borne cvete vzela —
 komu pač naj bi češnje dala?

Plevel in trava rase čezinčez.
 V kotu se razpenja zapuščena trta.
 Ne priskaklja več po cvetice vrta
 grajski zlatolas otrok — — —

Izmrla je družina, nekdam toli slavna,
 ki čuvala podložne je pred Turki.
 Zid grada bronast bil oklep nekoč,
 a zdaj srebrnozlate sobe so ko grob.

S te groblje sili mi oko v dolino:
 med labori poslopja vaška,
 v polju gledam rjavocrno glino,
 kjer valovi zeleno klasje — —

In gledam hiše — uboge kakor sveti križ —
 na kopo zrem podéčih se otrok na cesti — —
 Kaj nimajo mame, Gospod?

Srce mi krvavi,
 pa pada v mojo dušo smeh in jok
 nedolžnih teh otrok.

Daj, Jezus, nagni se nad te stvari:
 naj vzrastejo otroci ti brezmadežni!
 Daj kmetom zlatožitnih dni,
 grozdov daj vijolčastih in belih —
 z ljubeznijo domove te obsij!

Radivoj Rehar:

Zimska.

Božji mlini meljejo,
 belo mokco steljejo.

Angelcki se smejejo,
 se ob peči grejejo;

clušice oarujejo,
 zlate zoezde kujejo ...